

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 424/2022
31.03.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Бранка Станића и Тајјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиоца Preduzeće за трговину и услуге KIZZA DOO Рапчево и АА из ..., које заступа пуномоћник Јована Петровић Бранисављевић, адвокат у ..., против туженог „UniCredit Bank Србија“ АД Београд, чији је пуномоћник Тамара Симић Пајовић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4029/20 од 04.11.2021. године, у седници већа од 31.03.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4029/20 од 04.11.2021. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 6827/19 од 15.07.2020. године утврђено је да је ништав члан 7. уговора о кредиту од 23.09.2015. године, закључен између парничних странака, који гласи: „Корисник кредита је обавезан да дана пуштања кредита у течај плати накнаду у висини од 1% од износа кредита у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања предметне накнаде увећане за припадајуће јавне дажбине (уколико је применљиво) у складу са позитивним прописима РС“ и обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 30.000,00 динара са законском затезном каматом од 23.09.2015. године до исплате и на име накнаде трошкова поступка износ од 33.900,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 4029/20 од 04.11.2021. године жалба туженог је делимично одбијена, делимично усвојена и првостепена пресуда преиначена тако што је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 24.900,00 динара са законском затезном каматом, а потврђена у преосталом делу и одбијен захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с позивом на одредбе члана 404. ЗПП.

Чланом 404. ставом 1. ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11...18/20) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а ставом 2. да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом утврђено је да је ништава уговорна одредба о накнади трошкова обраде кредита у корист банке и обавезан тужени да тужиоцу исплати стечено по ништавој уговорној одредби. Нижестепени судови су, на основу утврђеног чињеничног стања, донели одлуку у складу са правним ставом Врховног касационог суда о дозвољености уговарања трошкова обраде кредита, усвојеним на седницама Грађанског одељења од 22.05.2018. године и 16.09.2021. године и израженим у бројним пресудама Врховног касационог суда. Према овом правном ставу банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштања кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани у процентуалном износу и исказују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе. У овој парници тужени није доказао да је у предуговорној фази тужиоцу доставио понуду са јасно означеном висином трошкова обраде кредита који су одређени уговором о кредиту и наплаћени од тужиоца.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. става 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. става 2. тачке 5. ЗПП, Врховни касациони суд је установио да ревизија није дозвољена.

Чланом 487. ставом 1. ЗПП прописано је да су у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Чланом 479. ставом 6. ЗПП прописано је да у поступцима у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена.

Тужба за утврђење и исплату поднета је 12.12.2019. године. Вредност предмета спора износи 30.000,00 динара.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем је вредност предмета спора испод наведеног законског лимита, ревизија туженог није дозвољена у смислу члана 479. става 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа-судија,
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић